

זה יתנו. משה רבינו התקשה בעניין מחצית השקל. הראה לו הקב"ה באצבע, מטבע של אש ואמר לו, זה יתנו. רבו הפירושים על מה בדיוק משה רבינו התקשה. אולי, בדרך אפשר, אחד מהפירושים שנאמר על מה שמשה רבינו אמר "שלח נא ביד תשלח", היות ואינני הולך להשלים את המשימה, תשלח את מי שיעשה את המשימה השלימה. על זה הקב"ה אומר, מחצית השקל. זה יתנו. היהודי חייב לדעת, הגם שלא עליך המלאכה לגמור, בכל זאת אתה לא בן חורין להיפטר ממונה. המשימה השלימה זה האחדות בעם ישראל. החצי הוא השלם. רק ביחד עושים את המשימה. רק הרוצה לתת ושיתנו אחרים, הוא זה שעושה את רצון הבורא. מוטל עלינו להביא את המסר של אליהו הנביא לעם ישראל, לא ניתן לפסוח על שתי הסעיפים. חייבים להכריז קבל עם ועדה "ה' הוא האלוקים", כאשר נחיה על פי היסוד, יכופר לגמרי עוון חטא העגל ואזי, וביום פקדי, הקב"ה יזכור אותנו, ויפקוד אותנו לגאולת עולם.

ובלב כל חכם לב וגוי, ועוד שאר חכמי לב שצכס וכל אשר נתתי בו חכמה ועשו את כל אשר כוונתי. מהו ובלב כל חכם לב, יסוד הדברים שיש צורך באתערותא דלתתא, שהאדם עצמו יכין את עצמו להיות כלי לקבל חכמה, הכנה זו נעשית ע"י הולך אל חכמים ויחכם. מעצמו מטה אוזן לשמוע. אם האדם מכיר את עצמו שניחון במידות אלו, מטה אוזן לשמוע, מעבד את הדברים וחי על פיהם אזי יש לו מקום בצוות מלאכת בית ה'. אבל, אם אינו בר הכי, הוא סומך על דעתו הוא, אין לו מה לחפש במלאכת בית ה'. מדוע, כי איהו חכמה. ומי שרוצה לקיים לדבקה בו חייב קריטריון ראשי זה. אך לא די בכך, לאחר שיש לו חכמה, צריך לדאוג שלא יהיה מהחכמים המה להרע, ולהטיב לא ידעו. לכן, צריך גם אתערותא דלעילא, שהשי"ת יתן מפיו חכמה ותבונה. שמא תאמרו איך ידעו זאת, ע"י שמתקרב מעצמו למלאכת בית השי"ת, הוא מהמתנדבים בעם ממילא סימן שיש בידו הכוחות הדרושים לעסוק במלאכת שמים.

ויתן אל משה כבלותו, אחר שספר מה היה הטוב שהושג בסוף כל הפעמים ששהה משה צהר ארבעים יום, פירש הטעם מפני מה לא הושג התכלית שיעד האל יתברך במתן תורה, באמרו ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש ובאמרו מזבח אדמה תעשה לי בכל המקום אבא אליך עד שהולך לעשות משכן, והודיע שקרה זה בסבת רוע בחירת ישראל, כי אמנם בסוף ארבעים יום הראשונים נתן הלוחות מעשה אלקים לקדש את כלם לכהנים וגוי קדוש ככל דברו הטוב, והמה מרו והשחיתו דרכם ונפלו ממעלתם, כמו שהעיד באמרו ויתנלכו בני ישראל את עדים מהר חורב. הגה הספורנו מביא לנו את התמרור. מדוע שוב ושוב אנחנו מפסידים את רגע הקסום של ביאת משיח צדקינו. אם היינו מבינים, יכלנו כולם להיות כהנים. עד עצם היום הזה. אולי כדאי שנעצור ונשאל את עצמינו, מתי לאחרונה התכווננו לעשות מצוות כפי רצון השי"ת. מתי קיימנו מצווה בשלמותה

ללא כל פניות צדדיות. מאחר שמן הסתם קשה להעלות בזיכרונינו מתי זה קרה, נמשיך לשאול, מדוע עדיין לא בא הגואל, מדוע הגלות מתארכת. זה בגלל החלטות מוטעות. טוב, הנה הודענו וידענו שאנחנו טועים. מה הלאה. מדוע טועים, את זה ניתן למצוא בדברי האור החיים הקדוש "ובדרך רמוז תתבאר על זה הדרך, כי בא הכתוב לגלות נסתרות לה' אשר יעשה בעולמו דבר שכל רואה יתמה, בהלקח איש לדיק ישר קודם זמנו יחאו ימיו כמשפט המתחייב לאנשי דמים ומרמה, ויבהילו רעיוני האדם לחשוב אחד מצ' דרכים, או יכחיש בר מינו אושר הלדיקים כי אין טוב בעמל האלהי, או יחשוב כי זה האיש מצפוני אינו כנגלה ממנו והורעה חזקתו לטוב, אשר על כן אמר ה' כי תשא את ראש בני ישראל פירוש אם תראה שישתלק ראש בני ישראל בלא עת, ולא יעלה בכלל כעלות גדיש בעתו, הטעם הוא לפקודיהם, על דרך אומנם ז"ל בפסוק אשכול הכופר דודי לי, ואמרו ז"ל איש שהכל בו, הוא כופר נפשם של ישראל, והוא אומרו לפקודיהם, לשון חסרון, על דרך אומרו ולא נפקד ממנו איש, כי לכל חסרון ישראל שנתחייבו לזה אני נוטל את ראשם בעדם לכופר נפשם שלא ימותו כל ישראל, ותתבאר גם כן לפקודיהם, על דרך אומנם בזוהר בפסוק כל העובר על הפקודים, כל העובר על המלות, לומר כי טעם החסרון הוא לכל עוברה על מלות ה', ומעתה לא יחשוב אדם רע לא על המסלק למה, ולא על המסתלק כי נסתרו בלתי הגון". היינו הצדיק אבד ואין איש שם על לב. מה עשה הצדיק בעולמו, כמה תורה חסר בעת בעולם ומי ישלים זאת. הנה, האור החיים אומר מה המסקנא הרגילה אשר אנו נוטים להסיק, אין תוכו בברו, מה זה נוגע אלי. אם רק ניקח מקצת מגדולי הדור אשר יום פטירתם הוא בחודש אדר. נלמד ממעשיהם. נדבוק באופן אשר קבלו והתנהגו כלפי כל יהודי באשר הוא שם. נתיחס ללימוד התורה ולעבודת השי"ת כפי שהם אכן עשו, והי"ה זה שכרינו. לכן, לבל ניפול למחשבות שאינם הגונות על צדיקי עולם, העצה היעוצה תמיד, זה לעבוד את השי"ת וללמוד תורתו הקדושה עם התחדשות. ואולי, ממש בימים אלו, עם ישראל נמצאים בעת צרה, בארץ ישראל וגם בגולה, הנה לפנינו הזדמנות, לשנות כוון. לקרוע שערי שמים. בין בלימוד תורה בין בתפילה. להתחיל קצת יותר להקפיד על ענייני הלכה. בהלכות שבת שהם הררים התלויים בשערה. בקדושת בית הכנסת. להיות יותר רגישים לקדושת מקדשי המעט שלנו. נעשה זאת לישועה קרובה וגאולה שלימה וממילא נתרפא אנחנו מתחלואי נפשינו. כמו שהרמב"ן מביא בסוף הפרשה "כתב לך את הדברים האלה. כוה שיכתוב ספר ברית ויקרא אותו באזני העם, ויקבלוהו עליהם בנעשה ונשמע כאשר עשו בראשונה, כי כל המעשה אשר היה בלוחות הראשונות ירצה לשנותו עמהם בלוחות השניות. ואין ספק שעשה כן, אבל לא חשק הכתוב להאריך לאמר ויעש כן משה, כאשר הראיתיך במקומות רבים: והנכון בעיני, כי בעבור שישאל הם החוטאים והעוברים על הברית, הו"ל הקב"ה לחדש להם ברית חדשה שלא יפר הוא להם בריתו, ואמר למשה שיכתוב התנאים, וזה טעם כי על פי הדברים האלה כרתי אתך ברית ואת ישראל. וטעם אתך, כי בעבורך עשיתי עמהם, ולא הולכתי הם להביא עצמם במסורת הברית הזאת, אבל הוא יתברך הלך לכרות להם ברית במחילה שמחל להם, וכתב המחילה והתנאים", היינו לשנות כוון, לסדר מרע ולחדש ברית ימי קדם באותה חשק והתלהבות. כאשר נהג כך, נפסיק להפסיד ויישמעו פעמי ינון בב"א.